

az örökmozgó kínai ördöggyólyó a véget nem érő dobozban, nem juthatok el a fiamig. Így léptem ki a házból, a kis kurva bezzeg már a kapuban ült, lilaharisnyás lába mellett háncsszatyor. Idáig követett.

„Eszembe jutott, hogy hol lehet a fia” – mondta.

„És mennyit kér azért, hogy elmondja?” – vágtam vissza, mert éreztem, igazából ő akar valamit tőlem.

„Nem kérek semmit, csak találja meg. Miralandra ment egy ismerőséhez. Este 10-kor indul oda egy vonat, ha gondolja elkísérem” – vágta rá a nő, és csak nézett rám az akvamarin szemével.

Nádasdy Ádám

Petri Györgyhöz

Nem tudok úgy elmenni pince mellett,
 hogy ne juss eszembe, te dohyszagú
 mélyek vitéze, patkányok arája,
 áradó salakban gyémántsziget.

Nem tudok úgy fölászni kupolába,
 templomtoronyba, hogy ne szimatoljam,
 hol van az Isten. Közben irigyellek:
 tudtad, hogy ő nincs. Tudtad, hogy *ki* nincs.

Ha ritkán öltönyt-nyakkendőket veszek,
 nem hasonlítok rád, klasszikus ember.
 Tudtad, hogy nem kell újba csomagolni:
 lejárt újság, szakadt nejlonszatyor.

Te mindenből kibújtál, lepereg
 rólad a sár. Én be se piszkolódom.
 Kettőnk közt, látod, fényévnyi a táv:
 nekem börtön a napsütötte sáv.